

Na ons bezoek aan Fortaleza brengen we een bezoek aan Agüimes nog zo een dorpje dat mij nauw aan het hart ligt. Het is een waar openluchtmuseum met veel bronzen beelden.

Het dorp heeft niet alleen veel bronzen beelden maar ook veel gebouwen hebben muurschilderingen aangebracht op de gevel.

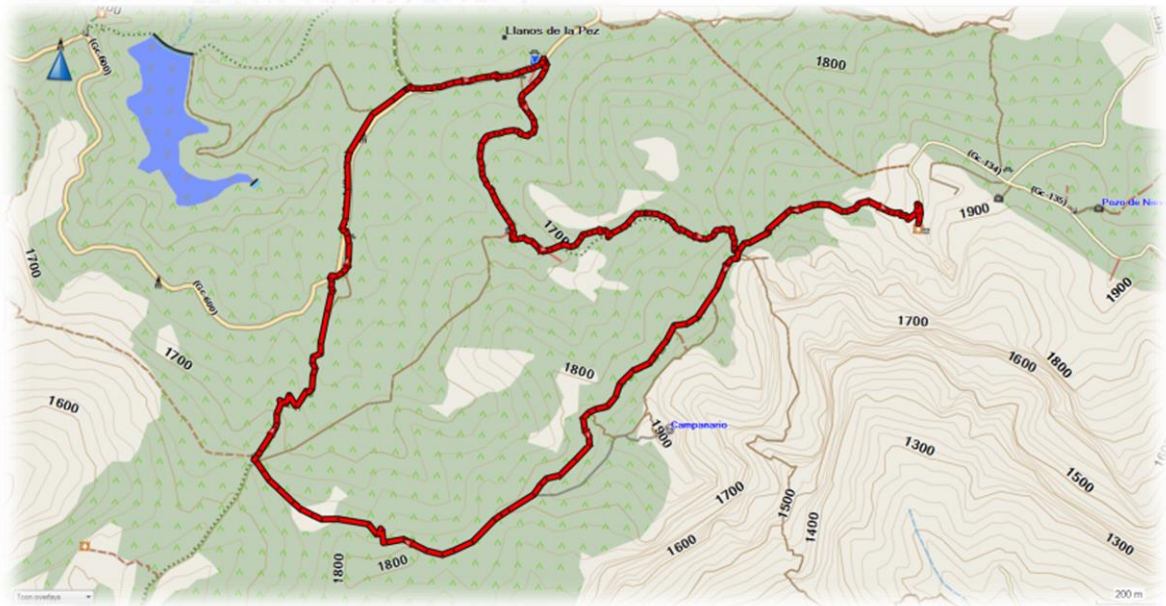

Toerisme speelt in Agüimes geen grote rol. De inwoners van de stad leven voornamelijk van de landbouw en het kweken van cactussen. Zij hebben een groot historisch besef. Om hun cultureel erfgoed te behouden, restaureren ze de huizen en straten zo veel mogelijk in de oorspronkelijke stijl en zijn de straten van Agüimes brandschoon.

Maandag 20 november 2017

- Soort : Luswandeling Nr.8
- Plaats : Pico de las Nieves
- Afstand : 7 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

Het is voor de derde keer dat ik naar het dak van Gran Canaria ga, de Pico de las Nieves.
Voor Guido is het de tweede maal.

Vanop de Pico de las Nieves hebben we zicht op het andere natuurfenomeen, Roque Nublo (wolkenrots) en de kikker, de ernaast gelegen rots.

Ook de Pico de las Nieves heeft in brand gestaan. Alles is zwart geblakerd. Gelukkig is de Canarische pijnboom of den een vuurvaste boom. De naalden, die vol hars zitten, branden als een fakkel. Hierdoor springt het vuur op dagen met wind van boom tot boom. De dikke bast en de grote hoeveelheid hars in de boom zelf beschermt de boom echter. Na een brand staan

er in dat gebied alleen nog de troosteloze zwart geblakerde skeletten van deze dennen. Na ongeveer 6 maanden ploppen er echter weer vrolijke groene twijgen uit de zwarte schors tevoorschijn. Na ongeveer twee jaar (afhankelijk van de zone op het eiland) staat er gewoon weer een fraaie groene den, maar dan wel met een geblakerde stam. Sommige bomen zijn zo heet geworden dat de hars erin als het ware geëxplodeerd is. Ook deze bomen leven vaak gewoon verder, met soms zo'n groot gat in de stam, dat je er bijna door heen kunt kruipen.

De extreem lange naalden van de Canarische den kunnen wel tot 30 cm lang worden. Deze in groepjes van drie gebundelde naalden, tesamen met de wolken van de noordoost passaatwinden vormen de levenselixer van het eiland. Het vocht in de lucht condenseert langs de naalden en druppelt op de grond waar het niet alleen de wortels van de den zelf van water voorziet maar ook een gevarieerde ondergroei van struiken, bloemen en andere bomen.

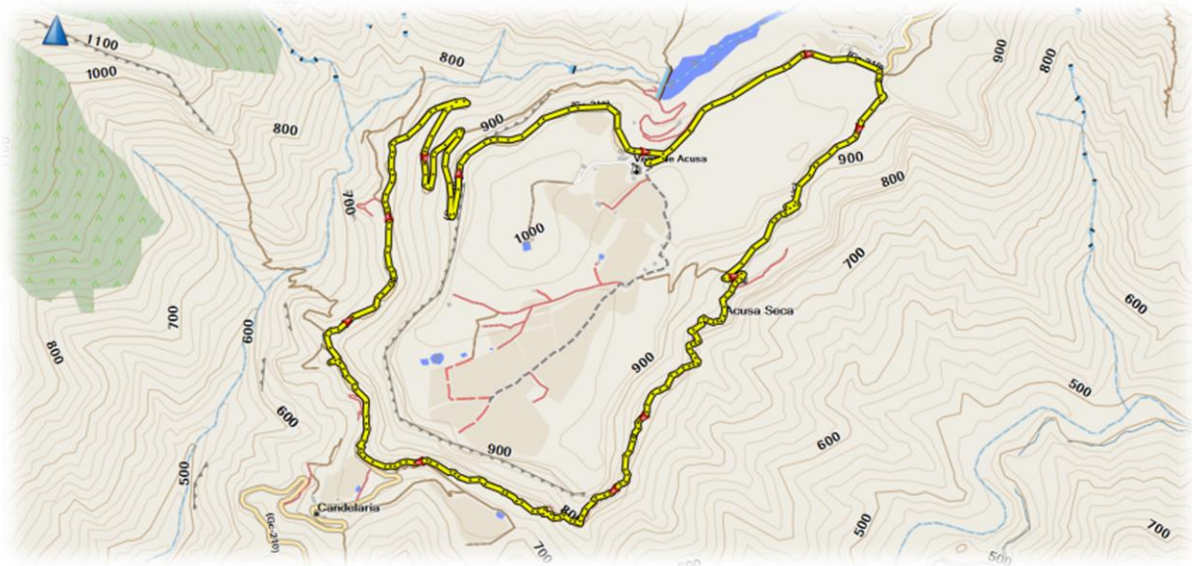

Daar de meeste eilandbewoners overwegend katholiek zijn, maar een bedevaarttocht naar Santiago de Compostela voor hen niet zo evident is, heeft Gran Canaria zelf een Camino aangelegd. Deze camino gaat van noord naar zuid over het gehele eiland. In Arucas hebben ze zelfs een heuse albergue voor pelgrims.

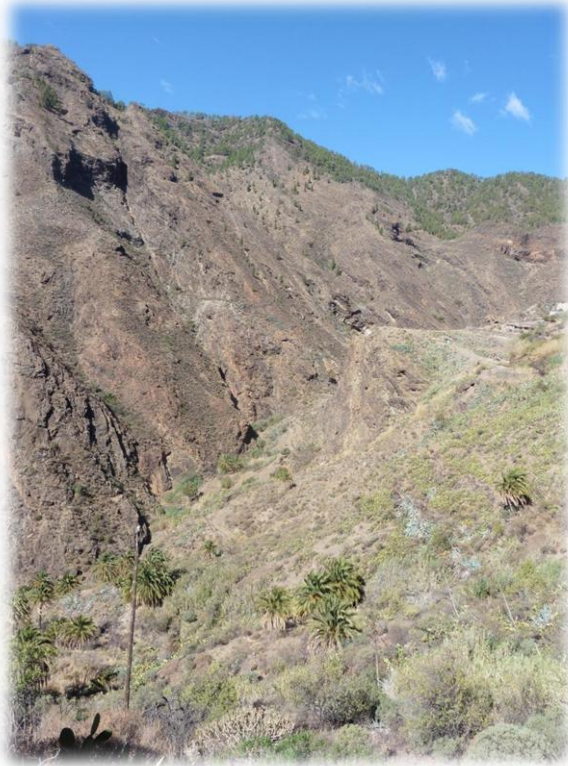

Maandag 20 november 2017

- Soort : Luswandelung Nr 12
- Plaats : Rondom Acusa Seca
- Afstand : 7 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 3 uur

Acusa Seca ligt nogal afgelegen en wordt niet toeristisch uitgebaat. Je treft er dan ook geen hotels of campings aan. Ook winkeltjes zul je er niet vinden. Maar ze hebben er wel een aantal grotwoningen en bouwwerken, gelegen in een van de vruchtbaarste en dichtst bij de zee gelegen gebieden van het eiland.

Acusa Seca mag dan wel in het hol van Pluto gelegen zijn en uit de 6de eeuw na Christus dateren, er is wel degelijk heet, stromend water, elektriciteit en ja, zelfs een toilet in de meeste grotwoningen.

Voor iemand die in de stad woont, spreekt een 'grothuis' waarschijnlijk tot de verbeelding. Maar voor de inwoners van Gran Canaria, is het de normaalste zaak van de wereld. Het is erfgoed van de voormalige residenten, de Guanchen.

Zeldzaam zijn de grothuizen op Gran Canaria in het geheel niet. Op Gran Canaria vind je er maar liefst 7.000. Er zijn rond Acusa Seca veel eenkamer-grotten. Meestal gebruikt men die als opslag of men laat ze gewoon leeg staan.

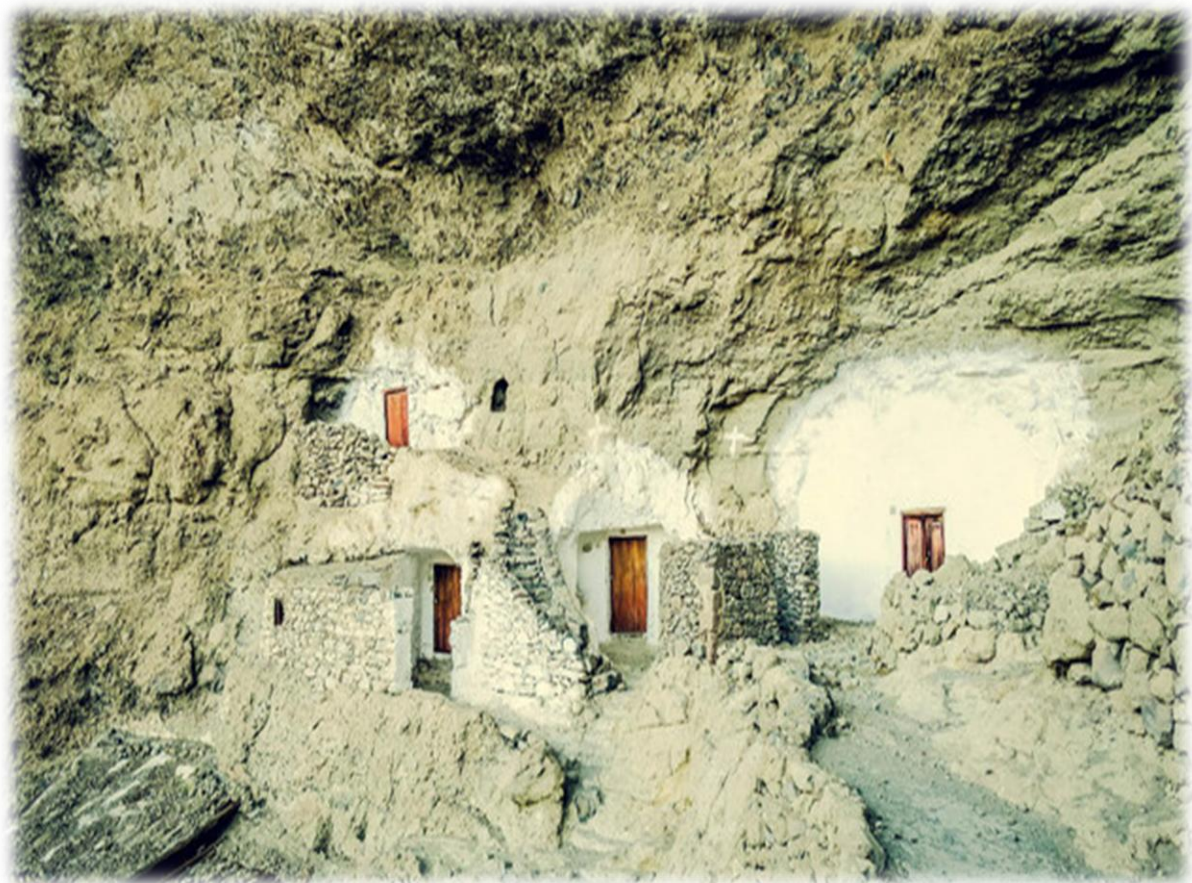

Een grotwoning heeft geen verwarming of airco nodig, zelfs niet in de winter in hoger gelegen gebied. Zowel in de winter als in de zomer is het er rond de twintig graden.

Meestal plaats men gewoon een deur om het gat van de grot af te sluiten of men bouwt een muurtje om het gat dicht te maken en men plaatst er een deur in en indien er nog ruimte is plaatst men er ook een venster in.

De meeste grotwoningen hebben meerdere kamers die soms tot diep in de berg dringen. De grotwoningen die ooit door de Guanchen zijn gebouwd bestaan al een paar duizend jaar. Tactisch erg slim van de Guanchen om hier te gaan wonen, want het uitzicht is werkelijk kilometers ver. Vijanden werden zo in een vroeg stadium gespot, en men had derhalve voldoende tijd om noodmaatregelen te treffen. Het uitzicht is er adembenemend en er is een natuurlijke en rustgevende stilte. Wat een weelde om hier te mogen wonen, wat een geluk om hier te mogen zijn.

Dinsdag 21 november 2017

- Soort : Luswandeling Nr 70
- Plaats : Ronde door de Barranco de Guayadeque
- Afstand : 18 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 8 uur

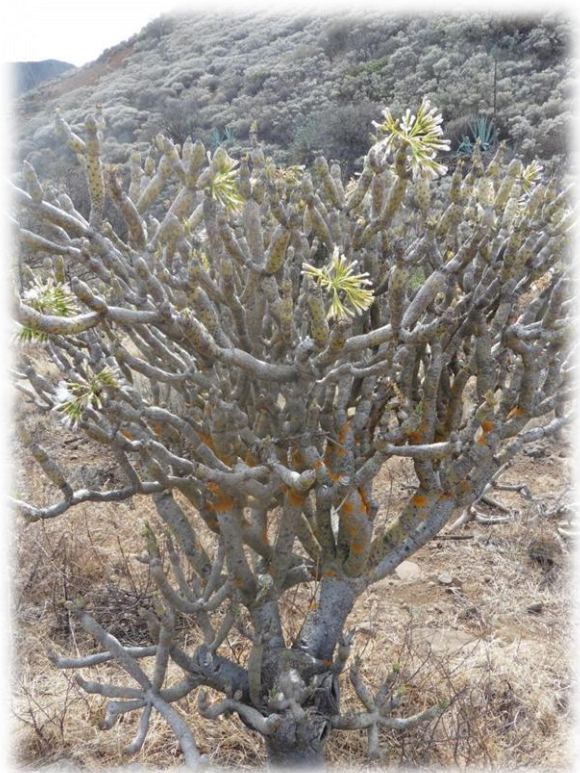

Dit is onze zwaarste wandeling van deze vakantie. Onderweg kan men niet uitstappen, we dienen dus de gehele weg af te leggen. We gaan terug deels door verbrand gebied maar ook door een gedeelte dat niet getroffen werd door de laatste brandhaard.

De Barranco de Guayadeque behoort in velerlei opzichten tot de interessantste van Gran Canaria. In de smalle, vrijwel onbewoonde kloof, groeien zeldzame planten. In de grotten ontdekte men bij opgravingen pre-Spaanse mumies, kleivaten en inscripties.

De oorspronkelijke bewoners, de Guanchen, werden door de Spanjaarden omschreven als reuzen. De Guanchen waren immers gemiddeld 1,80 m groot en de Spanjaarden, zeker in die tijd, waren klein van gestalte.

De Spanjaarden vonden dat de Guanchen een apart mensenras was (maar onderzoek heeft uitgebracht dat dit niet zo was), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen.

Bij de verovering vonden de Spanjaarden dat de Guanchen nog leefden in het stenen tijdperk. Ze hadden slechts een rudimentair pictoraal schrift en hadden een gefloten taal, Silbo.

Vermoedelijk waren de Guanchen afkomstig van Afrika. Om welke reden (oorlog, vervolging, ziekte, avontuur....) ook verlieten de berbers hun land vermoedelijk in boten van riet. In de omgeving van de Canarische Eilanden (zo heeft men uitgerekend) zou het riet rot geworden zijn en de boten niet meer vaarwaardig zijn geweest.

De Guanchen konden niet meer weg van de Canarische Eilanden want daar groeide geen riet en de Guanchen wisten niet dat men van hout boten kon maken. De Guanchen van de verschillende Canarische Eilanden hadden onderling ook weinig of geen contact met elkaar omdat ze geen boten hadden.

De eerste Guanchen verzamelden eetbare gewassen en vingen vis. In de loop der tijd begonnen deze mensen hun gedragspatroon te veranderen: zij begonnen omstreeks het jaar 0 de grond te verbouwen en gingen in groepen wonen.

